

List Preláta (júl 2014)

V predvečer sviatku, 25. júna, uplynulo 70 rokov od kňazskej vysviacky otca Álvara. No a o niekoľko dní si pripomenieme výročie jeho žiadosti o prijatie do Diela, 7. júla 1935. Tieto udalosti ma vedú k tomu, aby som sa pozastavil nad príkladom môjho milovaného predchodcu, nad jeho pozornou a neustálou starostlivosťou o duchovné a materiálne potreby duší.

16.07.2014

Najdrahší: nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Nedávno sme oslavovali liturgické slávnosti Kristovho tela a Najsvätejšieho srdca Ježišovho a pamiatku Nepoškvrneného srdca Panny Márie. Tieto sviatky nám ukazujú cestu k večnej blaženosti: vstúpiť do zraneného Ježišovho srdca, držiac sa za ruku našej Matky. Neskôr na slávnosť svätého Petra a Pavla sme posilnili našu jednotu s rímskym biskupom, s jeho osobou a úmyslami a zároveň sme zväčšili našu túžbu prinášať Krista ľuďom okolo nás. Takto sme opäť raz nasledovali radu nášho Otca: ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariám!***

26. júna je už na mnohých miestach tradíciou vzdať Bohu slávu slávením

svätej obete na počesť svätého Josemaríu. Modlím sa za to, aby na jeho príhovor táto slávnosť priniesla veľa duchovných plodov na všetkých týchto miestach na celom svete. V predvečer sviatku, 25. júna, uplynulo 70 rokov od kňazskej vysviacky otca Álvara. No a o niekoľko dní si pripomenieme výročie jeho žiadosti o prijatie do Diela, 7. júla 1935. Tieto udalosti ma vedú k tomu, aby som sa pozastavil nad príkladom môjho milovaného predchodcu, nad jeho pozornou a neustálou starostlivosťou o duchovné a materiálne potreby duší.

Keď oslavoval 50 rokov od svojej odpovede na Pánovo volanie s veľkou jednoduchosťou nám napísal: "História môjho povolania, je históriou dôvernej a vytrvalej modlitby nášho Zakladateľa, ktorý sa počas štyroch rokov, bez toho aby ma poznal, iba preto, že jedna z mojich tiet mu o mne hovorila, modlil za to,

aby mi Pán doprial túto veľkú milosť,
ten najväčší dar - okrem viery-, čo mi
Boh mohol dať. Túto modlitbu a
podnety nášho Otca dopĺňal
apoštolát niekoľkých jeho synov,
ktorí ma pozvali zúčastňovať sa na
katechéze a navštevovať chudobných
Panny Márie ešte predtým, ako ma
zaviedli do študentského domova
Ferraz a predstavili ma nášmu
svätému Zakladateľovi. Všetko to
vlastne urobil Pán."[1]

Týmito slovami otec Álvaro označuje
dve podmienky potrebné na to, aby
niekto získal z neba dar nasledovať
Krista tým, že sa bude plno venovať
šíreniu jeho kráľovstva. V prvom
rade poukazuje na modlitbu,
najzákladnejšiu zbraň, ktorú my
kresťania máme na to, aby sme
získali dobrá od Boha. Tá druhá, a pri
tej sa chcem teraz zastaviť, je tiež
veľmi potrebná: slúžiť druhým skrze
skutky milosrdenstva.

*Všetko to vlastne spravil Pán,
vysvetľoval otec Álvaro. No On počíta
s aktívnou a účinnou starostlivosťou
každého z nás o duchovné a
materiálne potreby blízkych, čo sa
prejaví v konkrétnych skutkoch, v
osobnej obeti. Od svojej mladosti bral
otec Álvaro veľmi vážne slová nášho
Majstra, ktoré nám ponúka svätý
Matúš v stati o poslednom súde.
Hovorí o tom ako Pán pozýva
spravodlivých mať účasť na jeho
radosti a zdôvodňuje toto
rozhodnutie tým, že na zemi
pomáhali tým, čo to najviac
potrebovali: *bol som hladný a dali ste
mi jesť, bol som smädný a dali ste mi
napíť (...). Veru hovorím vám,
čokoľvek ste urobili jednému z týchto
mojich najmenších bratov, mne ste
urobili.*[2]*

Ježiš Kristus sprevádzal veľmi z
blízka bezmocné osoby: chudobných,
chorých, osamotených... Staval sa na
ich stranu, sprevádzal ich s láskou a

túžil po tom, aby ho jeho učeníci nasledovali po rovnakej ceste. Ak si nezatvoríme oči pred tolkými situáciami a potrebami dneška, každý deň objavíme samého Ježiha Krista, ktorý bol solidárny so všetkými, s každým mužom a ženou. A ak sa budeme venovať týmto osobám- blízkym alebo vzdialeným- s milosrdenstvom, budeme sa dotýkať rukami, veľmi zblízka, najsvätejšieho Ježišovho človečenstva tak, ako nám to ukazuje svätý otec František: **"Ako môžem dnes nájsť Ježišove rany? Nemôžem ich vidieť tak ako Tomáš. Rany Ježiša nájdem pri vykonávaní skutkov milosrdenstva. To sú dnes Ježišove rany."**[3]

Sme si vedomí toho, že povolanie otca Álvara do Opus Dei, oného 7. júla 1935, bolo pripravené činnosťou milosti v jeho srdci a bratskou láskou ku všetkým a obzvlášť k chudobným. S viacerými kamarátmi, ktorí tiež

poznali Opus Dei chodieval od roku 1934 často do najchudobnejších štvrtí Madridu, kde dával hodiny katechizmu a navštevoval chorých a biednych. Myslím si, že možno povedať, že jeho prvé stretnutie so svätým Josemáriom bol priamy dôsledok týchto činností, ktorým nechýbala príchut' obete. Už asi viete, že jedného dňa, keď sa vracal aj s kamarátmi z jednej farnosti, kde vyučoval katechizmus, ich napadlo pár protikatolícky naladených ľudí a udreli ho do hlavy francúzskym kľúčom. To mu spôsobilo veľkú zranenie a silnú bolesť hlavy, ktorá trvala niekoľko mesiacov a počas celého zvyšného života sa mu občas vracala. Nikdy sa však na túto bolesť nestážoval a ani nezatrpkol voči tým, čo mu ju spôsobili. Práve naopak, iba zriedkakedy sa o tejto príhode zmieňoval na verejnosti.

Nikdy nezabudol na to, koľko dobra mu tieto katechézy a návštevy

chorých a bezmocných, ktorým veľkodušne venoval svoj čas, priniesla. Boh ho týmto spôsobom pripravoval na stretnutie so svätým Josemáriom, ktoré radikálne zmenilo jeho život. Tak sa dá pochopiť to, že sa rozhodol požiadať o vstup do Opus Dei len po krátkom vysvetlení Ducha Diela, po tom čo sa zúčastnil na rozjímaní počas obnovy, ktorú viedol sv. Josemaría. Odvtedy čo objavil ako sv. Josemaría prosil tých, čo navštevovali študentský domov, aby chodievali na stretnutia s chorými, otec Álvaro sa utvrdil v tom akú dôležitosť, nie iba teoreticky ale aj prakticky, majú tieto skutky milosrdenstva. "Styk s chudobou, s opustením- poznamenal mnoho rokov potom- vyvoláva v človeku obrovský duchovný zvrat. Ukazuje nám, že mnohokrát sa trápime kvôli hlúpostiam, ktoré nie sú ničím iným ako naším sebestvom, maličkosťami." [4]

V Diele sa vždy žil tento duch služby. Sv. Josemaría hovorieval: ***Opus Dei sa narodilo medzi chudobnými v Madride, v nemocniciach a v najúbohejších štvrtiach: a v starostlivosti o chudobných a malých aj pokračujeme. Je to tradícia, ktorá sa v Diele nikdy nepreruší, pretože vždy budú medzi nami chudobní-, tiež chudobní na duchu, ktorí rovnako potrebujú pomoc; deti a chorí: skrze katechézy, ktoré udržujeme v najúbohejších farnostiach a skrze návštevy chudobných Panny Márie.***[5]

Viete, že náš Otec vždy povzbudzoval nespočítateľné iniciatívy v prospech chudobných a otec Álvaro v tomto smere pokračoval. Keď sa stretával so skupinami starších či mladších ľudí, pozýval ich starať sa o sociálne znevýhodnených tak, že budú podporovať projekty riešiace vzdelávacie, zdravotnícke,

profesionálne či iné potreby a konkrétnym spôsobom priblížia Boha ľuďom a ich k nemu. Túto zodpovednosť podporoval tiež medzi podnikateľmi, priemyselníkmi, bankármi a vo všeobecnosti medzi ľuďmi, ktorí mali finančné prostriedky. Hovoril im o možnosti začať alebo podporiť tieto iniciatívy, a o tom, že to je pre nich povinnosť. Tá vyplýva zo spravodlivosti, ktorá má viesť celé kresťanské konanie a z úprimnej lásky ku všetkým našim bratom a sestrám.

Počas jeho apoštolských ciest nebolo čudné, že pohnutý túžbou zlepšiť materiálne alebo pracovné podmienky miest, ktoré navštevoval, vyzýval všetkých členov a spolupracovníkov Diela, aby rozmýšľali nad novými nápadmi v tomto smere. Tak sa stalo, okrem iných prípadov, v roku 1987 počas jeho návštevy na Filipínach, keď videl potreby toľkých domorodcov,

navrhol tým, čo ho počúvali, aby rozbehli centrá zaoberajúce sa profesionálnou formáciou a sociálnou starostlivosťou v Cebú a Manile, ktoré doteraz existujú ako jedna úžasná realita. Inokedy zasa vedel prijať prosby členov cirkevnej hierarchie, ktorí poznali srdce otca Álvara: tak sa stalo napríklad v Kongu počas jeho apoštolskej cesty do tejto krajiny v roku 1989. Na prosby predsedu a sekretára biskupskej konferencie povzbudil niektorých členov a spolupracovníkov Diela, ktorí už rozbiehalizdravotné stredisko, aby začali rozmýšľať, s osobnou zodpovednosťou a profesionalitou, o možnosti premeniť ho na nemocnicu, do ktorej by mohli prichádzať, okrem domáceho obyvateľstva, aj kňazi, mnísi a mníšky z iných krajín, ktorí v tejto zemi pracovali. Tento projekt pokračuje s veľkou účinnosťou a poskytuje špecializovanú

nemocničnú a ambulantnú
starostlivosť pre tisíce osôb.

Pohnutý apoštolskou túžbou šíriť
sociálnu doktrínu Cirkvi, radil
organizovať školy, ktoré by mali
kresťanského ducha, na formáciu
podnikateľov a vedúcich, tak ako to
robil už sv. Josemaría. No
neuspokojil sa s tým, že už existovali
v rozvinutých krajinách, ale trval na
tom, aby sa tieto projekty uskutočnili
tiež v rozvojových krajinách, vedomý
si ich dôležitosti na vyriešenie
problémov spôsobených
nadmernými sociálnymi
nerovnosťami.

V jednom z jeho pastorálnych listov,
komentujúc podobenstvo o dobrom
Samaritánovi, otec Álvaro
predstavoval nové pohľady na to, ako
spojiť spravodlivosť a lásku, také
charakteristické pre kresťanov, ktorí
kráčajú a posväcujú sa uprostred
sveta. "Túžba venovať sa a pomôcť

materiálnym potrebám blížneho bez toho, aby sa zanedbali ostatné povinnosti vlastné každému jednému" písal, "tak ako dobrý Samaritán, je niečo, čo je vlastné spoleniu kňazskej duše a laickej mentality." [6] Boh nás prosí, predovšetkým, posväcovať našu profesionálnu prácu a obyčajné povinnosti nášho stavu. A uprostred týchto starostí- pokračoval otec Álvaro, "Pán dovoľuje, aby ste sa stretli s úbohosťou a bolesťou iných ľudí. Vtedy bude jasným znakom toho, že uskutočňujete vaše úlohy s kňazskou dušou to, že neprejdete len nevšímavo a ľahostajne okolo. Ďalším nemenej jasným znakom je to, že to robíte bez toho, aby ste opustili ostatné povinnosti, ktoré máte posväcovať." [7]

Existuje totiž nebezpečenstvo snívať o pomoci ďalekým národom, zabúdajúc pri tom na potreby tých, čo sú po našom boku a tiež čakajú na

to, aby sme vypočuli, s trpezlivosťou a láskou, ich starosti, aby sme im dali potrebnú radu, aby sme im jednoducho venovali náš čas. To sú príležitosti na to, aby sme sa správali ako dobrodinec z podobenstva, ktorý sa postaral o zraneného muža tým, že ho prichýlil do domu. Pri rozjímaní and týmto konaním otec Álvaro komentoval: "Všetci môžete konať ako on pri vykonávaní vašej práce, pretože každá profesionálna úloha ponúka viac alebo menej priamu možnosť pomôcť tým, čo to potrebujú"[8] Ako nás trápi, teba aj mňa, bieda tých, ktorým chýba to základné, či niečo veľmi potrebné? Reaguješ s nadprirodzeným zmyslom, keď objavíš žobrákov? Keď vidíš toľkú biedu na niektorých kontinentoch, modlíš sa za tieto krajiny a ľudí?

Vo svojej neustálej pozornosti voči chudobným a utláčaným, Svätý Otec opakoval, že má na mysli všetkých

chudobných, blízkych aj vzdialených.
"Evanjelium je pre všetkých! Ísť za chudobnými neznamená, že musíme byť chudákmi alebo nejakým druhom "duchovných žobrákov". Nie, nie, neznamená to toto. Znamená to, že musíme ísť za Ježišovým telom, ktoré trpí, ale to trpí aj pre tých, čo ho nepoznajú vo svojom štúdiu, inteligencii, kultúre. Musíme tam ísť! Preto rád používam spojenie "ísť na periférie", existenčné periférie. Za všetkými, od fyzickej a reálnej chudoby po intelektuálnu chudobu, ktorá je ale tiež skutočná. Všetky periférie, všetky križovatky: ísť tam, a tam zasievať semeno evanjelia slovom a príkladom."[9]

Napĺňajú ma radosťou správy o množení sa diel milosrdenstva, ktoré sa rozvíjajú verne duchu sv. Josemáriu na miestach, kde apoštolsky pôsobíme, tak v práci s

mladými ako aj s dospelými. Staráť sa s väčšou láskou o chorých, ktorí žijú doma alebo v nemocniciach, spolupracovať s so zbierkami potravín, nezanedbávať chudobných z chudobných štvrtí alebo tých úbohých "hanblincov", čo zakrývajú svoju situáciu, robiť spoločnosť starším v domove dôchodcov alebo tým, čo sú vo väzení a nikto sa o nich nezaujíma... Všetko toto nám okrem iného úžasným spôsobom pomáha pripraviť sa na blahorečenie otca Álvara. Prednedávnom som vás prosil, aby ste doladili duchovnú prípravu na túto udalosť. No a aj skutky milosrdenstva sú súčasťou tejto prípravy. Zintenzívňte predovšetkým apoštolát spovede. Neexistuje väčší prejav lásky ako priblížiť k Bohu tých, čo sú od neho vzdialení kvôli hriechu.

Blahorečenie nášho najdrahšieho otca Álvara nás pozýva, tak o to prosím Pána a jeho Matku, Pannu, na

to, aby tisíce mužov a žien, ale v prvom rade my sami, milovali viac Krista a Cirkev. Prosme, aby to bola chvíľa špeciálneho bratstva a ďalšia príležitosť na to, aby sme ukázali naše priateľstvo a lásku všetkým tým, čo za tieto roky nejakým spôsobom mali účasť na duchu Diela a na jeho apoštolátoch. Som si istý, že otec Álvaro sa špeciálnym spôsobom prihovorí za každého jedného z nich.

Ako vždy Vás prosím, aby ste sa modlili na moje úmysly. Teraz aj za plody cesty, ktorú chcem uskutočniť v druhej polovici tohto mesiaca do viacerých krajín Strednej Ameriky.

So všetkou láskou vás žehná

Váš Otec

+Javier

Pamplona, 1. júla 2014

[1] Otec Álvaro, List, 1. septembra 1985 (Rodinné listy I, č. 173)

[2] Mt 25, 35-40

[3] Svätý Otec František, Homília, 3. júla 2013

[4] Otec Álvaro, Poznámky z rodinného stretnutia, 4. marca 1988

[5] Sv. Josemaría, Inštrukcia 8. decembra 1941, n. 57

[6] Otec Álvaro, List, 9. Januára 1993, n. 2é („Rodinné listy“, III, č.387)

[7] Ibid.

[8] Ibid., n. 21 („Cartas de familia“, III, n. 388)

[9] Svätý Otec František, Príhovor na diecéznom stretnutí v Ríme, 17. Júna 2013

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-
prelata-jul-2014/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-jul-2014/) (07.08.2025)